

Hoe denken ze over ons?

We denken graag van onszelf dat we mannen en vrouwen met karakter zijn, die zich niet laten beïnvloeden door algemene meningen, opvattingen en trends. Maar natuurlijk willen we graag dat onze burens ons zien als een 'normaal' gezin, dat de mensen op ons werk denken dat we een goede smaak hebben in de manier waarop we ons kleden. Natuurlijk vinden we het fijn dat andere christenen iets van ons denken als: 'hij is een geestelijke broeder', 'zij is een godvrezende zuster', 'een gelovige met een warm hart', 'een steunpilaar in de gemeente', enzovoorts... maar hoe denkt de Heer over ons? Wat we zijn in de ogen van God, dat bepaalt wat we zijn. En niets meer!

Johannes de dooper is de grootste

Wat maakt een man of een vrouw groot in de ogen van God? Weten we zeker dat we de goede strijd strijden? Kijken we naar ons leven door Gods ogen? Vroeg of laat zullen we allen rekenschap aan de Heer moeten afleggen hoe we ons leven geleid hebben.

Een tijdje geleden trof het me hoe de Heer Jezus het leven van Johannes de dooper waardeert. Hij zegt van hem: 'Voorwaar, Ik zeg u: onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de dooper' (Mt11:11). Waarom heeft de Heer zo'n geweldige waardering voor Johannes de dooper? Hij noemt hem de grootste tot op dat moment. Groter dan Abraham? Groter dan Mozes? Groter dan koning David en Salomo? Groter dan de profeet Jesaja, die toch ook de komst van Christus aangekondigd heeft? Wat ziet Christus in Johannes de dooper om zo waardierend over hem te spreken? Het is zeker de moeite waard over het leven van Johannes na te denken.

Johannes de dooper was familie van de Heer Jezus en zes maanden ouder dan Hij (Lk1:36). Hij was de enige zoon van een echtpaar op leeftijd, Elisabeth en de priester Zacharia, beiden nakomelingen van Aäron. Zij waren beiden 'rechtvaardig voor God' (Lk1:5-7). Zijn geboorte ging gepaard met wonderen, maar hijzelf heeft in zijn leven geen wonderen verricht (Jh10:41). Hij werd onthoofd toen hij net dertig jaar oud was, terwijl hij in de gevangenis zat (Mt14:10). Wat heeft zijn korte leven zo bijzonder gemaakt?

Je kunt het niet iedereen naar de zin maken!

De Schrift maakt geen geheim van het feit dat Johannes de dooper een wat vreemd karakter had. Het was niet bepaald in overeenstemming met de priesterlijke 'sociale status' van zijn vader dat Johannes zich aan een bijzonder dieet hield en zich nogal ongebruikelijk kleepte (Mt3:4). Hoe dachten zijn ouders (als ze tenminste nog leefden) en zijn buren over deze niet-aangepaste jonge man? In verband met de wonderen die er bij zijn geboorte gebeurd waren, vroegen de mensen uit de omgeving zich af: Wat zal er van dit kind worden? (Lk1:66).

Zijn manier van optreden was nogal ongebruikelijk. Zijn boodschap was niet geliefd in de kringen van de gevestigde godsdienst. Eigenlijk trok hij de mensen af van de tempeldienst en van de offers die door God ingesteld waren. De grote massa echter hield hem voor een profeet (Mt14:5). Wat de plaatselijke overheid betreft: voor koning Herodes was hij een raadsel. Eigenlijk was Herodes bang voor Johannes omdat hij wist dat hij een rechtvaardige en heilige man was. Hij beschermde hem (Mk6:20). Herodias zag in Johannes een bedreiging voor haar losbandig leven op seksueel gebied. Zij haatte hem. Toen zij de kans kreeg, liet zij hem onthoofden (Mt14:1-12). Eigenlijk paste Johannes in geen enkele vorm van georganiseerde godsdienst. Toch waren dit de woorden van Christus: 'Onder hen die uit vrouwen geboren zijn, is geen grotere opgestaan dan Johannes de dooper.'

De goedkeuring van de Heer stemt niet altijd overeen met de goedkeuring van de mensen. Als we een 'goed gedaan' van medechristenen heel belangrijk vinden, kunnen we blind worden voor de noodzakelijke voorwaarden om een 'goed gedaan' van de Heer te horen. Laat één ding duidelijk zijn: een godvrezend leven zal niet altijd door iedereen gewaardeerd worden. Dat was al zo in de tijd van Johannes en dat is nog steeds zo. Als we oprecht zoeken naar de goedkeuring van de Heer, moeten we erop voorbereid zijn kritiek van mensen te krijgen. Je kunt het niet iedereen naar de zin maken! We moeten dit gegeven natuurlijk niet gebruiken om ons asociaal te gedragen en onnodig confronterende opmerkingen te maken. De apostel Paulus leert ons: 'Zo mogelijk, voor zover het van u afhangt, houdt vrede met alle mensen' (Rm12:18). Wat zag de Heer in Johannes? Ten minste vier eigenschappen vallen op.

1. Johannes was gehoorzaam aan zijn Goddelijke opdracht

In tegenstelling tot Mozes heeft de roeping van Johannes hem nooit op een vooraanstaande plaats gebracht. Zijn Goddelijke opdracht was de weg te bereiden voor een Ander die na hem zou komen. Johannes was tevreden met deze tweede plaats en hij richtte zijn leven zo in dat hij in staat was zijn opdracht te vervullen.

Ieder van ons is geschapen met een bepaald doel in zijn leven. We hebben een Goddelijke opdracht, en we functioneren het best als we datgene doen waartoe we geroepen zijn. De gehoorzaamheid van Johannes aan zijn Goddelijke opdracht was niet gemakkelijk voor hem. Het is pijnlijk, niet te voldoen aan de verwachtingen van hen die we liefhebben. In tegenstelling tot Mozes deed Johannes geen wondertekenen om zijn populariteit te verhogen of zijn dienst geloofwaardiger te maken. Christus waardeert ons enthousiast en trouw geploeter tot onze taak vervuld is. Jim Elliot schreef: 'Een mens is onsterfelijk totdat God klaar is met hem is.' Als u

er zeker van bent dat uw opdracht van God is, vervul uw opdracht, maak uw taak af. Geef niet op!

2. Johannes wilde dat Christus groter zou worden

Johannes zei van Christus: 'Na mij komt Hij die sterker is dan ik, Wiens schoenriemen ik niet waard ben, nederbukkend los te maken' (Mk1:7). De dag kwam waarop deze nederige woorden op de proef werden gesteld. Enkelen van zijn trouwe discipelen verlieten hem om Jezus te volgen (Jh1:35-37). Sommige discipelen van Johannes waren niet helemaal zeker en gerust over de manier van optreden van Johannes. Toch probeerden zij de dienst van Johannes te verdedigen (Jh3:23-28). Maar Johannes verheugde zich. Zijn streven was niet een nieuwe godsdienst te stichten. Het was niet zijn bedoeling de falende Joodse priesters te vervangen. Hij vond zijn voldoening niet in aantallen of in populariteit. Hij vergeleek zijn gevoelens van blijdschap met die van een jonge man wiens beste vriend op het punt staat te gaan trouwen. 'Deze blijdschap van mij dan is vervuld geworden. Hij moet meer, maar ik moet minder worden' (Jh3:29,30).

Heeft Christus de eerste plaats in ons leven? Is de tegenwoordigheid van Christus merkbaar in onze bediening en in onze dienst? Zijn wij blij als vrienden ons verlaten om Christus nog meer te volgen? Vroeg of laat zal de dag komen dat wij 'alles moeten loslaten', 'de dingen moeten overgeven', 'van het toneel moeten verdwijnen'. Als we dat niet doen met blijdschap, staan we het werk van Christus in de weg.

3. Johannes wees de zonde bewust af

Wanneer wij als zendelingen in Colombia bezoek krijgen van vrienden uit het moederland, dan hebben de bezoekers in het begin moeite met het vuil, het lawaai en de armoede, die overal aanwezig zijn. Maar na een paar weken of maanden vinden zij het heel gewoon. Het vuil, het lawaai en de armoede zijn er nog steeds, maar zij hebben zich aangepast, zij zijn eraan gewend. Op eenzelfde manier kunnen we gewend raken aan de zonde. De eerste keer dat we iets verkeerd doen, voelen we ons schuldig. We weten dat het verkeerd is. Maar na een tijdje staan we er niet meer bij stil. De eerste keer wanneer we in onze plaatselijke gemeente dingen tegenkomen die moreel verkeerd zijn of die tegen de Bijbel ingaan, vinden we dat zo erg dat we er niet van kunnen slapen. Maar na een tijdje zijn we eraan gewend. Misschien doen we er wel aan mee.

Johannes de dooper was anders. Hij stond persoonlijk bekend als 'een rechtvaardig en heilig man' (Mk6:20). Hij had een afkeer van alles wat verkeerd, onrechtvaardig en verdorven was. Hij was niet een man die de zonde toedekte. Hij wees de zonde bewust af. Voor hem was zonde altijd zonde, ongeacht wie het doet of zelfs als iedereen het doet. Hij hield de mensen voor dat ze hun zonden oprecht moesten belijden, en door hun daden laten zien dat die belijdenis echt was. Ook het verkeerde gedrag van invloedrijke mensen stelde hij duidelijk aan de kaak, en dat kostte hem uiteindelijk zijn leven. Als we de goedkeuring zoeken van wereldse of kerkelijke leiders, dan zijn we geneigd onze ogen te sluiten voor hun zonden. Zijn we passief tegenover de zonde? Reageren we nog als we ons bewust worden van zonde in ons leven, in ons gezin en in onze plaatselijke gemeente? Christus waardeerde de radicale afwijzing van Johannes van moreel kwaad.

4. Johannes brandde van hartstocht voor Christus

Gesprekken kunnen soms kalm en rustig verlopen, totdat iemand een onderwerp aanroert waar iedereen belang in stelt. Hebt u wel eens meegemaakt dat tijdens zo'n gesprek de mensen opeens wakker schijnen te worden wanneer het gaat over voetbal, tennis, de ontwikkeling van de rechten van de mens, planten of recepten, computers en de nieuwste elektronische snufjes? Ik vind het opvallend, maar ook teleurstellend dat de persoon van Christus weinig hartstocht schijnt op te wekken. Moeten we vaak niet naar woorden zoeken als we samenkomen om Hem te aanbidden? Daar hebben we geen last van als het gaat over onze leerstellige stokpaardjes en over de specifieke kenmerken van de groep waar we bij horen. Hierover kunnen we uren discussiëren, en dan worden we zelfs emotioneel.

De apostel Paulus kon zeggen: 'Te leven is voor mij Christus' (Fp1:21). Johannes de dooper brandde van hartstocht voor Christus. De Heer Jezus getuigde van Johannes tegenover de Joden: 'Hij was een brandende en schijnende lamp en u hebt zich voor een tijd in zijn licht willen verheugen' (Jh5:35). Denk eens aan zo'n brandende lamp uit die tijd. De hartstocht voor Christus verteerde Johannes en tijdens dat proces verspreidde hij licht en warmte. Een hartstochtelijk christelijk leven, dat door de Geest geleid wordt, is heel aantrekkelijk. Zo'n leven werkt aanstekelijk. Zouden mensen die ons goed kennen, als zij ons leven als christen beschrijven, het woord 'hartstochtelijk' gebruiken? Zet onze manier van spreken en onze manier van leven anderen 'in vlam' voor onze Heer? De twee bevoorrechte mensen die met de Heer Jezus naar Emmaüs gelopen waren, riepen uit: 'Was ons hart niet brandende in ons toen Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?' (Lk24:32). Het is alleen de gemeenschap met Christus Zelf die onze harten brandend maakt.

Hoe denkt men over ons?

Wie denkt er goed over ons? Wij mensen zijn geneigd te veel waarde te hechten aan de tijdelijke dingen. Wij stellen de schouderklopjes en waarderende woorden van onze medemensen op prijs. De waardering van mensen kan nooit meer waard zijn dan de mensen zelf. En wat zijn wij waard? 'Want u bent een damp die een korte tijd gezien wordt en daarna verdwijnt' (Jk4:14). De Here ziet niet naar de dingen waar de mens naar ziet: 'De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan' (1Sm16:7). De mensen met wie we omgaan mogen ons zien als voorbeeldige werkers, onze burens mogen ons beschouwen als verantwoordelijke burgers, degenen met wie we samenkomen mogen ons beschrijven als 'gezond in de leer en heel geestelijk'. Maar hoe ziet Christus ons? Hoe denkt Hij over ons? Wat we zijn in de ogen van God, dat bepaalt wat we zijn. En niets meer.

Philip Nunn
Armenia, Colombia
January 2003

Vertaling:
Christa Neefjes

Bron: www.philipnunn.com